

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл.бр.Гж1. 2477/11
Дана: 12.12.2011. године
Нови Сад

У ИМЕ НАРОДА

Апелациони суд у Новом Саду, у већу судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Марије Габрић и Габриеле Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **П. Љ. из П.**, ул , кога заступа Л. М., адвокат из П., против **туженог АД „Л. Д.“ из П.**,....., кога заступа Д. Д. Ј., адвокат из Б., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Основног суда у Панчеву, пословни број П1.23/11 од 31. октобра 2011. године, на седници већа одржаној дана 12. децембра 2011. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

Жалба туженог се **одбија**, пресуда Основног суда у Панчеву, пословни број П1.23/11 од 31. октобра 2011. године, **потврђује**.

Образложење

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је као незаконито поништено решење туженог број од године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду број закључен године. Обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на послове које је обављао пре доношења овом пресудом поништеног решења или на друге послове који одговарају његовој стручној спреми, радном искуству и посебним знањима, као и да му на име трошкова парничног поступка исплати износ од 108.750,00 динара са законском затезном каматом на тај износ почев од дана пресуђења па до коначне исплате, а све у року од 8 дана, под претњом извршења.

Против наведене пресуде тужени је изјавио благовремену, потпуну и дозвољену жалбу из свих разлога предвиђених одредбом чл. 360. ЗПП-а, те је предложио да овај суд побијану пресуду преиначи и одбије тужбени захтев као неоснован или исту укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

У одговору на жалбу тужилац је оспорио наводе туженог.

Жалба туженог није основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361. ст. 2. тач. 1, 2, 5, 7 и 9. ЗПП-а, и на правилну примену материјалног права, сходно одредби чл. 372. ст. 2. ЗПП-а, овај суд налази да је пресуда донета без битних повреда одредаба

парничног поступка, да је на потпуно и правилно утврђено чињенично стање правилно примењено материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда тужилац је био запослен код туженог. Тужени је донео упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду за тужиоца, под бр. дана године, у коме је наведено да у току рада код послодавца тужилац није показао резултате рада на пословима на којима је распоређен. На основу праћења извршења послова запосленог од стране непосредних руководилаца утврђено је да тужилац није у могућности да извршава постављене задатке и не показује очекивану заинтересованост за рад у циљу ефикасног извршавања послова, те да су се из ових разлога стекли услови за отказ уговора о раду у смислу чл. 179 ст. 1 тач. 1 Закона о раду, и да су запослени на кога се односи ово упозорење и синдикат код послодавца дужни да у року од 5 дана од дана пријема овог решења доставе изјашњење о наводима из упозорења, односно писмено мишљење у складу са чл.180. и 181. Закона о раду. Тужилац је упозорење примио 22.09.2009. године, док на самом упозорењу стоји уписан датум пријема 16.09.2009. године.

Дана године закључен је Споразум између тужиоца и туженог. У тачки 1. Споразума наведено је да тужиоцу истог дана престаје радни однос код туженог у смислу чл. 179 ст. 1. тач. 1 Закона о раду због неостваривања резултата рада, односно због немања потребних знања и способности за обављање послова на којима ради, у тачки 2. тужилац је изјавио да је упознат са наводима из упозорења и слободном вољом, без принуде, претње и присиле, потврдио је да је сагласан са наводима из упозорења, те је изјавио да се одриче права на жалбу на решење о престанку радног односа, а у тачки 3. утврђено је да ће тужиоцу радни однос престати..... године, односно пре истека отказног рока, а у тачки 4. тужилац је изјавио да прихвата да му се исплати припадајућа новчана накнада у износу од 313.062,00 динара, а која му припада на основу чл. 189 Закона о раду. Тачком 6. Споразума је предвиђено да наведени споразум представља искључиво споразум о утврђивању датума о престанку радног односа и права на новчану накнаду, а не споразум о престанку радног односа јер исти престаје запосленом отказом уговора о раду.

Истог дана године тужени је донео решење бр. којим је тужиоцу запосленом на пословима пословође претовара, отказан уговор о раду бр. од године и којим је тужиоцу престао радни однос са године због неостваривања резултата рада, односно недостатка потребног знања и способности за обављање послова на којима ради, када му је исплаћена и накнада у износу од 313.062,00 динара. У решењу је наведено да је тужилац са туженим закључио споразум којим се сагласио о датуму престанка радног односа пре истека отказног рока и права на накнаду у смислу чл. 189. Закона о раду, а такође је наведено да ће тужиоцу бити исплаћене и све неисплаћене зараде, накнаде зараде и друга примања која је остварио до дана престанка радног односа, као и да има право на новчану накнаду и право на пензијско и инвалидско осигурање и здравствену заштиту, у складу са прописима о запошљавању.

На основу овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно одлучио о основаности тужбеног захтева.

Супротно жалбеним наводима туженог наведено чињенично стање првостепени суд је, по мишљењу овог суда, правилно и потпуно утврдио, на основу оцене изведених доказа у смислу чл. 8. ЗПП-а, коју оцену изведених доказа прихвата и овај другостепени суд.

Тачно је да је између тужиоца и туженог закључен споразум, међутим, у самом споразуму је наведено да споразум по својој правној природи представља искључиво споразум о утврђивању датума престанка радног односа и права на новчану накнаду, а да не представља споразум о престанку радног односа јер исти престаје запосленом отказом уговора о раду. Дакле, тужиоцу је радни однос престао отказом уговора о раду, у смислу чл. 179. ст. 1. тач. 1. Закона о раду, а што је недвосмислено наведено у споразуму.

Одредбом чл. 179. ст. 1. тач. 1. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Према одредби чл. 180. ст. 1. Закона о раду послодавац је дужан пре отказа уговора о раду из чл. 179. ст. 1. тач. 1. овог закона да запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и остави му рок од најмање пет радних дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. У упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење.

Конвенцијом МОП број 158 о отказу уговора о раду на иницијативу послодавца, у чл.7. је предвиђено да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

У овој правној ситуацији тужени, а супротно жалбеним наводима, није поштовао наведене законске одредбе, као ни наведену одредбу конвенције. Тужени јесте доставио упозорење у писаној форми али у истом нису садржане чињенице и докази који указују на то да су се стекли услови за отказ, а тужени није оставио тужиоцу ни рок од пет радних дана како би се тужилац изјаснио на наводе из упозорења. Самим тим тужиоцу није пружена могућност да се изјасни на упозорење, односно да се одбрани од изнетих навода.

Одредбом чл.181. Закона о раду прописано је да је послодавац дужан да упозорење достави на мишљење синдикату чији је запослени члан, а синдикат је дужан да достави мишљење у року од пет радних дана од дана достављања упозорења. И у овом случају тужени је поступио супротно закону, а имајући у виду да између достављања упозорења и доношења решења о отказу уговора о раду није протекло пет радних дана.

У образложењу решења отказа уговора о раду није наведен чињенични опис, односно изостављени су конкретни разлози и чињенице на основу којих би се јасно могло утврдити шта то тужиоцу недостаје да би му се могао отказати уговор о раду у смислу одредбе чл.179. ст.1. тач.1. Закона о раду, те је наведено решење о отказу уговора о раду непотпун појединачни правни акт који се не може испитати са становишта правилне примене материјалног права у смислу одредбе члана 193. Закона о раду.

Имајући у виду да тужени приликом доношења решења о отказу уговора о раду није испоштовао наведене законске одредбе те одредбу конвенције МОП бр. 158 овај суд налази да је правилан закључак првостепеног суда да је отказ уговора о раду незаконит, те је из тог разлога и поништен.

Сагласно наведеном, а применом одредбе чл. 375 ЗПП-а, жалба туженог је одбијена, а првостепена пресуда потврђена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.

зто:

Напомена

Рев2 201/12 од 07.02.2013 године одбијена као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2477/11.

АПЕЛАЦИОНИ СУД НОВИ САД

Гж1.2477/11

БЕЛЕШКА О ВЕЋАЊУ И ГЛАСАЊУ

Дана: 12.12.2011. године

Председник већа: Мира Тубин Чанак

Члан већа : Марија Габрић

Члан већа: Габриела Миловановић

Судија известилац: Мира Тубин Чанак

Судијски помоћник: Катарина Јованов

Записничар:

ОДЛУКА ЈЕ ДОНЕТА ЈЕДНОГЛАСНО

Записничар, Чланови већа, Председник већа
